

CHƯƠNG IX: HOÀNG TỬ LAI

Harry và Ron gặp Hermione ở phòng sinh hoạt chung trước bữa sáng hôm sau. Harry nhanh chóng kể lại cho Hermione những gì nó nghe lỏm được từ Malfoy trên tàu tốc hành Hogwarts, hy vọng giả thuyết của mình có thêm người ủng hộ.

“Nhưng rõ ràng là Malfoy chỉ muốn khoe mẽ với Parkinson thôi mà”, Ron nhanh chóng xen vào, trước khi Hermione kịp nói gì.

“Ừm...”, cô bé ngập ngừng, “Mình không biết nữa... Có vẻ như Malfoy đang làm bộ quan trọng, nhưng... làm sao có thể nói dối về những chuyện lớn như vậy được...”

“Chính thế”, Harry đáp, nhưng nó không thể nhấn mạnh thêm ý kiến của mình, bởi có rất nhiều người đang cố nghe nó nói, chưa kể đang nhìn chằm chằm vào nó và che tay thì thầm với nhau.

“Này, chỉ trở như vậy là bất lịch sự đấy”, Ron nạt một thằng bé năm thứ nhất nhỏ xíu khi bọn chúng xếp hàng tràn ra ngoài lối chân dung. Thằng bé đang thì thầm gì đó về Harry với đứa bạn nó, ngay lập tức đỏ mặt và hốt hoảng luồn ra ngoài cái lối. Ron bật cười, “Mình thích được là học sinh năm thứ 6. Năm nay tụi mình sẽ có nhiều thời gian rảnh đây. Có nhiều tiết học mình chỉ ngồi giải trí thôi”.

“Tụi mình sẽ cần những lúc đó để học bài đấy Ron”, Hermione nói khi cả bọn đi xuôi hành lang.

“Ừ, nhưng hôm nay thì không”, Ron đáp, “Mình nghĩ hôm nay sẽ nghỉ ngơi cho đã”.

“Hãy khoan”, Hermione dang tay ra và chặn một học sinh năm thứ tư đang cố gắng vượt qua cô, tay nắm chặt một cái đĩa màu xanh. “Đĩa Bay Có Nanh bị cấm. Đưa đây!” Cô bé nói một cách nghiêm khắc. Thằng bé kia cau có đưa ra một cái đĩa đang gầm gừ, rồi luồn qua tay cô bé và bỏ đi cùng đám bạn. Ron đợi đến khi thằng bé đi khuất liền giằng lấy cái đĩa bay từ tay Hermione đang giữ chặt.

“Tuyệt thật, mình luôn thích một cái như thế này.”

Sự phản đối của Hermione bị chìm xuống bởi một tiếng cười khúc khích khá to: rõ ràng là Lavender Brown thấy lời nhận xét của Ron rất thú vị. Cô ta tiếp tục cười khi đi ngang qua bọn chúng, liếc nhìn lại Ron qua vai. Trông Ron có vẻ khá hài lòng với bản thân.

Trần nhà ở Đại sảnh Đường hôm nay trong xanh, điểm xuyết những đám mây mỏng mảnh, tựa như ta đang nhìn bầu trời qua những ô cửa có chấn song ở tít trên cao. Khi cả bọn đang chén món cháo, trứng và thịt muối, Harry và Ron kể cho Hermione nghe cuộc nói chuyện rắc rối với Hagrid tối hôm qua.

“Nhưng bác ấy không thể nghĩ là chúng mình sẽ tiếp tục học môn Chăm sóc sinh vật huyền bí được”, cô bé nói vẻ lo lắng. “Ý mình là, có khi nào bọn mình... các bạn biết đấy..., thể hiện chút hăng hái nào đâu?”

“Đó chính là vấn đề, phải không nào?”, Ron nói trong khi đang nuốt cả quả trứng rán. “Trong lớp chúng mình là những đứa cố gắng nhiều nhất bởi vì mình quý bác Hagrid.

Nhưng bác ấy lại nghĩ là bọn mình thích cái môn học ngu ngốc này. Theo bạn có đứa nào sẽ học tiếp lên bậc N.E.W.T không ?”

Cả Harry lẫn Hermione đều không trả lời; không cần phải trả lời. Chúng biết rõ là năm nay cả lớp sẽ chẳng có đứa nào học tiếp môn Chăm sóc sinh vật huyền bí. Chúng tránh ánh mắt của bác Hagrid và không mấy vui vẻ đáp lại cái vẫy tay của Hagrid khi bác ta rời khỏi bàn giáo viên 10 phút sau đó.

Sau khi ăn xong, cả bọn vẫn ở lại chỗ cũ đợi giáo sư McGonagall từ bàn giáo viên đi xuống. Việc sắp xếp thời khóa biểu năm nay phức tạp hơn bình thường, vì trước hết giáo sư McGonagall cần xác nhận là tất cả học sinh đã đạt mức điểm O.W.L (Ordinary Wizarding Level – Trình độ pháp thuật thông thường) cần thiết để tiếp tục học các lớp N.E.W.T đã chọn. (Hic, đề phòng độc giả có quên: 3 mức điểm đỗ trong kỳ thi O.W.L tính từ cao xuống thấp là: Xuất sắc – Outstanding, Vượt mức mong đợi – Exceed Expectations và Chấp nhận được – Acceptable).

Hermione ngay lập tức được nhận vào học tiếp các lớp Bùa chú, Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Biến hình, Thảo dược học, Toán số, Cổ ngữ Runes, Độc dược, và không gặp rắc rối gì thêm, cô bé chạy vọt đi học tiết đầu môn Cổ ngữ Runes. Neville mất nhiều thời gian hơn, khuôn mặt tròn của cậu ta có vẻ lo lắng khi giáo sư McGonagall nhìn xuống tờ đăng ký môn học và xem điểm O.W.L của cậu.

“Thảo dược học, tốt”. Bà nói. “Giáo sư Sprout hẳn sẽ rất vui khi thấy con quay lại học với điểm O.W.L ‘Xuất sắc’. Và con đủ điều kiện học Phòng chống nghệ thuật hắc ám khi được điểm ‘Vượt mức mong đợi’. Nhưng vấn đề là lớp Biến hình. Cô rất tiếc Longbottom à, nhưng điểm “Chấp nhận được” không đủ để con học tiếp trình độ N.E.W.T. Cô nghĩ là con không theo được bài giảng đâu”.

Neville cúi đầu. Giáo sư McGonagall nhìn kỹ cậu ta qua cặp kính vuông.

“Nhưng tại sao con cứ thích học lớp Biến hình ? Cô không có cảm giác là con thực sự thích môn này.”

Neville trông thật khổ sở và lẩm bẩm điều gì đó về việc “bà con muốn vậy”.

“Hừm”, giáo sư McGonagall khịt mũi. “Đã đến lúc bà của con phải học cách tự hào về người cháu mà bà ấy có, chứ không phải là người mà bà muốn có – đặc biệt là sau những gì đã xảy ra ở Bộ Pháp thuật.”

Neville đỏ bừng mặt và chớp mắt bối rối; Giáo sư McGonagall chưa bao giờ khen cậu như vậy.

“Longbottom à, cô rất tiếc, nhưng cô không thể cho con vào lớp học N.E.W.T của cô được. Tuy vậy cô thấy con được điểm “Vượt mức mong đợi” môn Bùa chú. Sao con không thử lớp Bùa chú N.E.W.T nhỉ ?”

“Bà con nghĩ Bùa chú thì thường quá”, Neville lẩm bẩm.

“Học môn Bùa chú đi”, giáo sư McGonagall nói, “Và cô sẽ viết mấy dòng cho Augusta để nhắc bà của con rằng bởi bà ấy cũng đã từng trượt Bùa chú bậc O.W.L, môn này chưa hẳn là

vô dụng đầu”. Và mỉm cười trước vẻ hoài nghi nhưng hài lòng trên khuôn mặt Neville, giáo sư McGonagall gõ nhẹ đầu đũa vào tờ lịch trắng trơn rồi đưa nó cho Neville, lúc này tờ giấy đã hiện ra chi tiết về các lớp học.

Giáo sư McGonagall quay sang Parvati Patil, người mà câu hỏi đầu tiên là liệu Firenze, chàng nhân mã đẹp trai, còn tiếp tục dạy môn Tiên tri nữa không.

“Thầy Firenze và cô Trelawney năm nay sẽ chia lớp ra để dạy”, giáo sư McGonagall nói với vẻ chê bai; ai cũng biết là cô xem thường môn Tiên tri. “Học sinh năm thứ 6 sẽ do cô Trelawney dạy”.

Năm phút sau Parvati đi học lớp Tiên tri, trông khá là tiu nghỉu.

“Rồi, giờ đến Potter, Potter...” giáo sư McGonagall xem xét tập giấy tờ của bà khi quay sang Harry. “Bùa chú, Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Thảo dược học, Biến hình... tốt cả. Cô phải nói là, cô hài lòng với điểm Biến hình của con, Potter ạ, rất hài lòng. Xem nào, tại sao con không đăng ký học lớp Độc dược? Cô nghĩ con có tham vọng trở thành Thần Sáng cơ mà?”

“Vâng, nhưng thưa Giáo sư, cô nói rằng con cần phải đạt điểm O.W.L “Xuất sắc” mới được học tiếp”.

“Đó là khi Giáo sư Snape còn dạy môn này. Trái lại, giáo sư Slughorn rất bằng lòng nhận những học sinh được điểm “Vượt mức mong đợi”. Con có muốn học tiếp môn Độc dược không?”

“Vâng, nhưng con không mua sách, nguyên liệu hay thứ gì cả.”

“Cô chắc là Giáo sư Slughorn có thể cho con mượn một ít”, giáo sư McGonagall đáp. “Rất tốt, Potter, đây là lịch học của con.Ồ, nhân tiện nói luôn, hai mươi học sinh hy vọng được chơi cho đội Quidditch nhà Gryffindor đã đăng ký tên mình rồi đấy. Cô sẽ chuyển danh sách cho con đúng lúc, và con có thể sắp xếp vài buổi kiểm tra khi con rỗi.”

Vài phút sau, Ron được sắp xếp xong những môn học giống như Harry, và cả hai rời khỏi bàn.

“Xem này”, Ron hồ hởi nói, nhìn chăm chăm vào thời khóa biểu, “bây giờ tụi mình trống một tiết học, một tiết nữa sau giờ nghỉ, sau giờ ăn trưa... tuyệt quá”.

Tụi nó quay trở lại phòng sinh hoạt chung, lúc này chỉ còn khoảng sáu học sinh năm thứ 7, gồm cả Katie Bell, thành viên duy nhất còn lại của đội Quidditch ban đầu mà Harry đã tham gia từ năm thứ nhất.

“Chị nghĩ là em sẽ được mà, giỏi lắm”, cô kêu lên, chỉ tay vào phù hiệu Đội trưởng trên ngực Harry. “Nhớ gọi chị khi nào em tổ chức kiểm tra đấy nhé.”

“Đừng có ngốc”, Harry đáp, “chị cần gì kiểm tra nữa. Em đã xem chị chơi suốt 5 năm rồi”.

“Không được bắt đầu như vậy”, Katie nói về cảnh cáo. “Em biết là có những người chơi tốt hơn chị nhiều. Đội bóng dù giỏi mấy cũng sẽ tan tành nếu Đội trưởng cứ tiếp tục tin vào những gương mặt cũ, hay dựa vào bạn bè...”

Ron trông hơi khó chịu và bắt đầu chơi với cái Đĩa Bay Có Răng Nanh mà Hermione lấy từ cậu học sinh năm thứ 4. Nó bay vù vù quanh phòng, gầm gừ và thử cắn cái thảm thêu. Cặp mắt vàng của con Crookshanks dõi theo cái đĩa bay và con mèo rít lên khi nó đến quá gần.

Một tiếng đồng hồ sau hai đứa miễn cưỡng rời phòng sinh hoạt chung ngập nắng để đi học môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám dưới đó bốn tầng. Hermione đã đợi sẵn bên ngoài, tay ôm đầy những quyển sách nặng và trông như kiệt sức.

“Mình có nhiều bài tập môn Cổ ngữ Runes lắm”, cô bé nói một cách lo lắng với Harry và Ron. “Một bài luận dài 15 inch, hai bài dịch, và mình phải đọc xong cả đồng này trước thứ tư”.

“Xấu hổ chưa”, Ron vừa nói vừa ngáp.

“Cứ đợi đấy”, Hermione bực mình đáp lại. “Mình cá là Snape sẽ cho cả đồng bài tập.”

Cửa lớp học mở ra khi cô bé đang nói, và Snape bước ra ngoài hành lang, khuôn mặt vàng bủng nhợt nhạt đóng khung giữa hai dải tóc đen nhờn. Cả đám học sinh lập tức im lặng.

“Vào trong”, Snape nói.

Harry nhìn quanh khi cả bọn tiến vào. Thầy Snape đã để lại dấu ấn riêng của mình lên căn phòng, trông nó ảm đạm hơn bình thường, những tấm màn che kín cửa sổ, căn phòng được thấp sáng bởi những ngọn nến. Nhiều bức tranh mới được treo lên tường, đa số là những hình người đang chịu đau khổ, bị chấn thương thể thao nghiêm trọng hay các bộ phận cơ thể bị méo mó một cách kỳ cục. Không ai nói gì khi ngồi xuống, nhìn quanh các bức tranh tối tăm rùng rợn.

“Ta chưa hề bảo các trò lấy sách ra”, Snape nói, đóng cửa chính và bước từ sau bàn mình ra đứng đối diện với cả lớp. Hermione vội vã nhét quyển “Đương đầu với sự vô danh” vào cặp, xếp gọn nó dưới ghế. “Ta muốn nói với các trò vài điều, và ta muốn các trò phải thật chú ý”.

Cặp mắt đen của thầy Snape đảo khắp những khuôn mặt đang ngước lên, dừng lại lâu hơn ở Harry một chút xíu.

“Cho đến nay các trò đã có 5 giáo viên dạy môn này, ta nghĩ vậy”.

“Nghĩ vậy... tựa như hẳn không hề nhìn thấy tất cả bọn họ đến và đi, hy vọng mình là người tiếp theo”, Harry nghĩ một cách khinh miệt.

“Đương nhiên, các giáo viên này đều có phương pháp giảng dạy riêng và những ưu tiên riêng của mình. Trong tình trạng rối rắm như vậy ta lấy làm ngạc nhiên vì sao nhiều trò vẫn có thể vét được một tấm bằng O.W.L môn này. Ta sẽ còn ngạc nhiên hơn nếu tất cả các trò theo kịp được chương trình N.E.W.T còn cao cấp hơn nhiều.

Snape đi quanh phòng, giờ đây hạ thấp giọng xuống. Cả lớp vờn cổ ra để nhìn rõ ông ta. “Nghệ thuật hắc ám”, Snape tiếp tục, “có rất nhiều, đa dạng, luôn luôn thay đổi và tồn tại đời đời. Chống lại chúng cũng giống như chống lại một con quái vật có nhiều đầu, mà, mỗi khi bị triệt một cái đầu thì lại mọc lên một cái mới, khủng khiếp hơn và khôn ngoan hơn trước. Các trò đang chống lại một thứ không cố định, luôn biến hóa và không thể hủy diệt được.”

Harry nhìn chăm chăm vào Snape. Dĩ nhiên là phải tôn trọng nghệ thuật hắc ám với tư cách một kẻ thù nguy hiểm, nhưng cái cách mà thầy Snape đang nói, dường như có vẻ đơn trớn âu yếm trong giọng nói ?

“Cách phòng chống của các trò”, Snape nói to hơn một chút, “vì vậy phải linh động và sáng tạo cũng như nghệ thuật hắc ám mà các trò đang chống lại vậy. Những bức tranh này” – Snape chỉ vào vài bức tranh khi đi lướt qua chúng – “thể hiện một cách rõ ràng những gì xảy đến với những ai, thí dụ, chịu lời nguyền Tra tấn” – ông ta vẫy tay chỉ vào một bà phù thủy đang kêu thét đau đớn – “bị bọn Giám ngục hôn” - ảnh một pháp sư đỡ đỡ với cặp mắt trống rỗng nằm sụm xuống bên cạnh tường – “hoặc kích động cuộc tấn công của một Inferius” (tức là xác chết bị phù phép) - ảnh một khối đẫm máu trên nền đất.

“Đã có ai nhìn thấy Inferius chưa ạ ?” Parvati Patil hỏi bằng một giọng rất cao. “Có phải là hắc sẽ sử dụng bọn chúng không ?”

“Chúa tể Hắc ám đã từng sử dụng Inferius trong quá khứ”, thầy Snape đáp, “có nghĩa là trò nên biết hắc có thể sử dụng chúng một lần nữa. Bây giờ thì...”

Snape lại đi vòng sang bên kia lớp học để trở về bàn mình, và một lần nữa, đám học sinh lại nhìn theo khi Snape đi, chiếc áo choàng đen cuộn lên đằng sau lưng.

“Ta tin rằng các trò hoàn toàn chưa biết sử dụng những câu thần chú không cần nói thành lời. Vậy thuận lợi của câu thần chú không nói thành lời là gì ?”

Cánh tay của Hermione giơ thẳng lên trên. Snape còn dành một lúc để nhìn tất cả mọi người khác, cho đến khi chắc rằng không còn ai khác mới nói cộc lốc: “Tốt lắm, cô Granger ?”

“Đối thủ của bạn sẽ không biết bạn đang thực hiện phép thuật gì”, Hermione nói, “cho phép bạn có lợi thế hơn chưa đầy một giây”.

“Câu trả lời này copy hầu như từng từ trong quyển “Sách phép thuật thông dụng, Lớp 6”, thầy Snape nói một cách thô bạo (ở trong góc phòng, Malfoy cười khẩy) - “nhưng đúng về cơ bản. Phải, những người có khả năng sử dụng bùa phép mà không cần thốt ra câu thần chú sẽ có được một chút bất ngờ khi làm phép thuật. Không phải phù thủy nào cũng làm được, dĩ nhiên, đây là vấn đề tập trung và sức mạnh tinh thần, mà một số người – một lần nữa cái nhìn ác ý của Snape lại chĩa vào Harry – thiếu.

Harry biết là thầy Snape đang nghĩ về những buổi học Occlumency tai hại của năm trước. Nó không thôi nhìn chăm chăm vào ông ta, thậm chí còn quắc mắt cho đến khi Snape quay đi.

“Các trò sẽ chia – Snape tiếp tục – thành từng cặp. Một người sẽ thử phù phép người kia mà không nói thành lời. Người kia sẽ thử chống lại lời nguyền cũng trong im lặng như thế. Tiến hành đi.”

Dù thầy Snape không biết, Harry đã dạy ít nhất một nửa học sinh trong lớp (tất cả những ai từng là thành viên D.A – Defence Association), cách dùng Bùa Khiên năm ngoái. Tuy nhiên không ai trong bọn chúng từng phát ra bùa chú mà không phải nói. Có khá nhiều trò bị đã xảy ra, nhiều người chỉ cần thì thầm câu thần chú thay vì nói to lên. Tuy vậy chỉ mười

phút sau khi bài học bắt đầu, không cần thốt ra một lời, Hermione đã có thể chống lại lời nguyền làm đông cứng chân (Jelly Legs Jinx) mà Neville đang thì thầm, một kỳ công mà đáng lẽ kỳ giáo viên nào công bằng một chút cũng sẽ cho nhà Gryffindor 20 điểm – Harry cay đắng nghĩ – nhưng thầy Snape bỏ qua. Ông ta lướt qua bọn chúng khi chúng thực hành, càng trông giống một con dơi to quá khổ hơn bao giờ hết, nấn ná xem Harry và Ron đánh vật với bài tập.

Ron, đưa phải phù phép Harry, mặt tím lại, môi mím chặt để ngăn sự căm dỗi muốn được thốt ra câu thần chú. Harry nâng đũa phép lên, sốt ruột chờ để ngăn lời nguyền dường như không bao giờ phát ra nổi.

“Tầm thường quá, Weasley”, lát sau thầy Snape nói. “Đây, để ta chỉ cho trò thấy...”

Ông ta chỉ đũa phép về phía Harry nhanh đến nỗi nó chỉ kịp phản ứng theo bản năng, quên hết mọi ý nghĩ về câu thần chú không nói thành lời. Nó hét lên: “Protego”.

Bùa Khiên của Harry mạnh đến nỗi thầy Snape nghiêng cả người và va phải bàn. Cả lớp nhìn quanh và giờ đây thấy Snape đã lấy lại thăng bằng, quắc mắt.

“Potter, trò có nhớ ta bảo trò thực hành những bùa phép không nói thành lời?”

“Có”, Harry đáp cứng rắn.

“Có, thưa thầy.”

“Không cần gọi con là ‘thầy’ đâu, thưa giáo sư.” Câu nói thốt ra khỏi miệng Harry trước khi nó hiểu nó đang nói gì. Vài người thở hốt hển, trong đó có Hermione. Tuy nhiên sau lưng thầy Snape, Ron, Dean và Seamus nghe thấy). Răng cười tán thưởng. (buồn cười quá xá

“Cấm túc, tối chủ nhật, văn phòng của ta”, Snape nói, “ta không chấp nhận sự hỗn xược của bất cứ ai, Potter ạ... kể cả của ‘Người Được Chọn’ đi nữa”.

“Tuyệt vời, Harry ạ”. Ron cười phá lên khi cả bọn đã an toàn trong giờ nghỉ một lát sau.

“Thực ra bạn không nên nói vậy”, Hermione nói, cau mày với Ron. “Cái gì đã khiến bạn...”

“Hắn cố gắng nguyên rửa (jinx ?) tôi, chẳng lẽ bạn không để ý sao”, Harry nổi cáu. “Tôi đã chịu đủ những chuyện như vậy trong các bài học Occlumency rồi. Tại sao hắn không đối một con vật thí nghiệm khác ? Mà không hiểu cụ Dumbledore định chơi trò gì vậy khi cho phép hắn dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám ? Bạn nghe thấy hắn nói gì về Nghệ thuật hắc ám không ? Hắn yêu quý chúng, tất cả cái mớ không xác định được, không phá hủy nổi ấy...”

“Ồ”, Hermione đáp, “mình lại nghĩ thầy nói có vẻ hơi giống bạn.”

“Giống mình?”

“Phải, khi bạn bảo tội mình rằng đối mặt với Voldemort là như thế nào. Bạn nói không phải cứ nhớ một đồng phép thuật là được, bạn bảo đó là vấn đề của bản thân, trí thông minh, lòng can đảm... Chẳng phải là những điều thầy Snape nói sao ? Rằng chuyện quan trọng là phải dũng cảm và nghĩ nhanh?”

Harry hết bực tức khi thấy Hermione cho rằng mỗi lời nói của nó cũng đáng ghi nhớ không kém quyển “Sách phép thuật thông dụng”, nên nó không tranh cãi nữa.

“Harry! Này Harry!”

Harry nhìn quanh; Jack Sloper, một trong những Tấn thủ của đội Gryffindor năm ngoái đang vội chạy tới, tay cầm một cuộn giấy da.

“Của bạn đấy”, Sloper thở hổn hển. “Tôi nghe nói bạn là Đội trưởng mới. Bao giờ bạn định tổ chức các buổi kiểm tra?”

“Mình còn chưa chắc.” Harry nói, tự nghĩ rằng Sloper sẽ phải may mắn lắm mới được vào đội bóng kỳ này. “Sẽ cho bạn biết sau nhé.”

“Được rồi, mình hy vọng sẽ vào tuần này...”

Nhưng Harry không nghe nữa, nó đã nhận ra nét chữ nghiêng, mảnh trên cuộn giấy. Bỏ mặc Sloper đang nói dở, nó chạy về phía Ron và Hermione, mở cuộn giấy ra.

“Harry thân,

Ta muốn con bắt đầu những buổi học riêng vào thứ bảy tuần này. Vui lòng đến văn phòng của ta lúc 8 giờ tối. Ta hy vọng là ngày đầu trở lại trường học vui vẻ.

Thân mến,

Albus Dumbledore

Tái bút: Ta thích Kẹo Chanh.”

“Thầy thích Kẹo Chanh à?” Ron đọc bức thư qua vai Harry và trông rất bối rối.

“Đó là mật khẩu để đi qua cái máng xối bên ngoài văn phòng của thầy”, Harry hạ thấp giọng. “Ha, Snape sẽ không vui lắm đâu. Mình sẽ không thể thực hiện lệnh cấm túc của lão ta mà.”

Harry, Ron và Hermione dùng hết thời gian còn lại của giờ nghỉ để đoán xem cụ Dumbledore sẽ dạy Harry cái gì. Ron nghĩ nhiều khả năng đó sẽ là những lời nguyện và phép thuật ngoạn mục mà bọn Tử thần thực tử chưa biết đến. Hermione thì nói chuyện đó là bất hợp pháp, và cho là cụ Dumbledore muốn dạy Harry về Phòng chống nghệ thuật hắc ám cao cấp. Sau giờ giải lao, cô bé đi học môn Toán số, trong khi Harry và Ron trở lại phòng sinh hoạt chung và miễn cưỡng ngồi làm bài tập về nhà của thầy Snape. Hóa ra bài tập phức tạp đến nỗi hai đứa vẫn chưa làm xong khi Hermione nhập bọn vào giờ nghỉ sau bữa trưa (mặc dù cô bé đã giúp việc làm bài nhanh hơn rất nhiều). Cả đám chỉ xong khi chuông reo báo 2 tiết Độc dược buổi chiều bắt đầu, và chúng đi trên con đường quen thuộc dẫn tới căn hầm dùng làm lớp học, vốn từ lâu là của thầy Snape.

Khi đến hành lang, chúng thấy chỉ có một tá học sinh theo học lên trình độ N.E.W.T. Crabble và Goyle rõ là đã không đạt điểm O.W.L cần thiết, nhưng có 4 đứa nhà Slytherins tiếp tục học, trong đó có Malfoy. Có 4 đứa nhà Ravenclaws, một nhà Hufflepuff là Ernie Macmillan, đứa mà Harry thích bắt chắp vẽ dương dương tự đắc của thằng bé.

“Harry”, Ernie nói ra vẻ ta đây, chìa tay ra khi Harry tới. “Không có dịp nói chuyện trong buổi học Phòng chống nghệ thuật hắc ám sáng nay. Mình nghĩ bài học hay đấy, nhưng Bùa Khiên thì hơi cũ rồi, dĩ nhiên, với đám thành viên D.A bọn mình... Ron, Hermione, các bạn thế nào?”

Trước khi bọn chúng có thể nói cái gì nhiều hơn từ “Tốt”, cửa hầm bật mở, và cái bụng của thầy Slughorn xuất hiện trước cả ông ta. Khi đám học sinh đi vào căn hầm, hàng râu quặp của Slughorn cong lên trên cái miệng cười tươi, ông ta chào đón Harry và Zabini đặc biệt nồng nhiệt.

Căn hầm, rất khác thường, chứa đầy hơi nước và những thứ mùi kì lạ. Harry, Ron và Hermione khịt mũi thích thú khi đi qua những cái vạc lớn đang sủi bọt. Bốn đứa Slytherins ngồi chung một bàn, bốn đứa nhà Ravensclaws cũng thế. Như vậy chỉ còn Harry, Ron và Hermione chung bàn với Ernie. Chúng chọn bàn gần một cái vạc màu vàng đang tỏa mùi hương quyến rũ nhất mà Harry từng ngửi. Không biết vì sao nó gợi cho Harry nhớ đến mùi bánh tạc (treacle tart?), mùi gỗ của cán chổi thần và mùi hương hoa nào đó mà Harry nhớ đã từng ngửi ở trang trại Hang Sóc. Harry thấy mình đang thở rất chậm và sâu, và mùi hương của thứ thuốc kia dường như đang thấm khắp người nó như rượu. Một cảm giác rất mãn nguyện chiếm lấy người Harry; nó nhe răng cười với Ron, đứa cũng đang cười lại một cách uể oải.

“Bây giờ thì, bây giờ thì, bây giờ thì...”, Slughorn nói, vóc dáng đồ sộ của ông ta rung rinh giữa làn hơi nước mờ ảo. “Lấy cân ra, mọi người, những đồ dùng cần thiết khác, và đừng quên sách Chế tạo độc dược cao cấp...”

“Thưa thầy”, Harry giơ tay lên.

“Gì vậy Harry, cậu bé của tôi?”

“Con không có sách, cân hay bất cứ thứ gì – Ron cũng không có – trước đây chúng con không biết là có thể học lớp N.E.W.T, thầy thấy đấy ạ...”

“À ừ, giáo sư McGonagall có nhắc đến..., đừng lo, cậu bé thân mến của tôi, đừng lo gì cả. Hôm nay con có thể dùng nguyên liệu trong tủ đồ dùng, và thầy chắc là có thể cho con mượn một vài cái cân, một kho sách cũ nhỏ cũng có sẵn ở đây, con có thể dùng cho đến khi con viết thư cho hiệu sách Flourish and Blotts...”

Thầy Slughorn sải bước đến cái tủ ở góc phòng, và sau khi lục lọi một lát, xuất hiện với hai quyển ‘Chế tạo độc dược cao cấp’ của Libatius Borage trông rất cũ nát, đưa cho Ron và Harry cùng với hai bộ cân đã xỉn màu.

“Bây giờ thì”, thầy Slughorn trở lại đứng trước lớp, hít hơi vào lồng ngực vốn đã căng phồng đến nỗi những chiếc cúc áo chèn của ông ta muốn đứt ra, “ta đã chuẩn bị một vài liều thuốc cho các trò xem, ngoài nội dung buổi học một chút... Đây là những thứ các trò sẽ phải làm sau khi kết thúc lớp N.E.W.T. Các trò hẳn phải nghe nói về chúng rồi, dù chưa từng làm thử. Ai có thể nói cho thầy biết thứ này là gì?”

Ông ta chỉ vào cái vạc gần bàn Slytherins nhất. Harry nhích người lên một chút và nhìn thấy một thứ giống như nước bình thường đang sôi.

Bàn tay thành thạo của Hermione bắn lên không trước tất cả mọi người, Slughorn chỉ vào cô bé.

“Đó là Chân Dược, một thứ chất lỏng không màu, không mùi có thể bắt buộc người uống phải nói ra sự thật”, Hermione đáp.

“Rất tốt, rất tốt”, thầy Slughorn nói về hài lòng. “Bây giờ”, ông ta tiếp, chỉ vào cái vạc gần bàn Ravensclaws, “chất này khá nổi tiếng đây... từng được giới thiệu trong những tờ thông báo gần đây của Bộ Pháp thuật... Ai có thể?”

Một lần nữa tay Hermione lại giơ lên nhanh nhất.

“Thưa thầy đó là thuốc Đa Dịch”, cô đáp.

Cả Harry cũng đã nhận ra thứ chất lỏng sền sệt như bùn đang sôi chầm chậm trong cái vạc thứ hai. Nhưng nó không hề bức mình về chuyện Hermione giành quyền trả lời câu hỏi. Xét cho cùng, chính cô bé là người đã pha chế thành công khi mới năm thứ hai.

“Xuất sắc, xuất sắc! Nào, vậy còn cái này... ta nghe đây”, Slughorn nói, ngạc nhiên khi thấy cánh tay Hermione giơ lên lần nữa.

“Đó là Tình Dược”.

“Đúng thế. Có vẻ hơi ngốc khi ta hỏi câu này”, thầy Slughorn trông cực kỳ sửng sốt, “nhưng ta nghĩ con biết nó dùng để làm gì?”

“Đó là thứ thuốc tình yêu mạnh nhất trên thế giới”, Hermione đáp.

“Hoàn toàn chính xác! Ta nghĩ con nhận ra nó qua ánh lấp lánh ngọc trai đặc biệt của nó?”

“Và hơi nước bay lên thành những vòng xoáy rất điển hình”, Hermione hăng hái nói, “hơn nữa mỗi người khác nhau sẽ ngửi thấy những mùi thơm khác nhau tùy thuộc vào chúng ta thích cái gì. Con có thể ngửi thấy mùi cỏ mới đánh thành rạ, mùi giấy da mới và...”

Đột nhiên cô đỏ mặt và không nói nữa.

“Ta có thể biết tên con được không?” thầy Slughorn nói, bỏ qua sự bối rối của Hermione.”

“Thưa thầy con là Hermione Granger”.

“Granger ? Granger ? Con có họ hàng gì với Hector Dagworth-Granger, người đã sáng lập ‘Hội Những Người Pha Chế Thuốc Phi Thường Nhất’ không ?

“Con không nghĩ vậy thưa thầy. Cha mẹ con đều là Muggle...”

Harry thấy Malfoy ngả người về phía Nott và thì thầm điều gì đó, cả hai đứa đều cười khẩy, nhưng thầy Slughorn trông không hề thất vọng. Trái lại, ông ta cười tươi và nhìn từ Hermione sang Harry, người ngồi cạnh cô bé.

“A ha! ‘Một trong những người bạn tốt nhất của con sinh ra trong gia đình Muggle, và cô ấy học giỏi nhất khóa học của bọn con’. Có phải đây là người bạn mà con nói không Harry?”

“Dạ phải, thưa thầy”.

“Ồ, 20 điểm rất xứng đáng cho nhà Gryffindor, trò Granger ạ”, thầy Slughorn ân cần nói.

Malfoy trông có vẻ như khi bị Hermione thúi cho một quả vào mặt. Hermione hớn hờ quay sang Harry và thì thầm, “Có thực bạn nói với thầy mình là đứa giỏi nhất khóa học không ? Ôi Harry!”

“Điều đó có gì mà gây ấn tượng như vậy chứ ?” Ron thì thầm, không biết vì sao có vẻ bức mình. “Bạn là người giỏi nhất toàn khóa học – nếu thầy hỏi thì mình cũng nói như vậy thôi.”

Hermione cười nhưng lại ra dấu ‘im lặng’, để cả bọn có thể nghe thầy Slughorn đang nói gì. Ron trông khá bức bối.

“Dĩ nhiên Tình Được không thực sự tạo nên tình yêu. Không thể tạo ra hoặc bắt chước tình yêu được. Không, chất này chỉ gây ra một sự mê đắm cuồng dại. Có lẽ đây là chất nguy hiểm nhất và quyền lực nhất trong căn phòng này – chính thể đấy”, Slughorn nói, gật đầu trang nghiêm với Malfoy và Nott, cả hai đứa đang cười mỉa một cách hoài nghi. “Khi các trò biết về cuộc sống nhiều như ta đã biết, các trò sẽ không dám đánh giá thấp sức mạnh của một tình yêu đắm đuối...”

“Còn bây giờ”, thầy Slughorn nói, “là lúc chúng ta vào việc.”

“Thưa thầy, thầy chưa cho bọn con biết chất gì ở trong cái vạc này”, Ernie Macmillan hỏi, chỉ vào một cái vạc nhỏ màu đen ở ngay trước bàn thầy Slughorn. Chất lỏng trong đó đang bắn tung lên một cách vui vẻ; nó có màu của vàng nấu chảy, và những giọt lớn bắn ra như những con cá vàng trên mặt nước, mặc dù không có giọt nào tràn ra ngoài.

“A ha”, Slughorn thốt lên lần nữa. Harry chắc chắn là thầy Slughorn không hề quên thứ chất lỏng này, nhưng đã đợi học sinh hỏi để tạo nên ấn tượng đặc biệt. “Phải rồi. Chất lỏng này, thưa các quý ông quý bà, là một thứ chất nhỏ bé kỳ lạ nhất, mang tên Felix Felicis. Ta cho là”, ông thầy mỉm cười, quay sang nhìn Hermione, người vừa thốt ra một tiếng kêu kinh ngạc, “trò biết Felix Felicis là cái gì, phải không Granger ?”

“Đó là chất lỏng may mắn”, cô bé nói một cách xúc động, “nó đem lại cho ta sự may mắn.”

Cả lớp dường như vươn thẳng người hơn. Giờ đây tất cả những gì Harry có thể thấy ở Malfoy là phía sau cái đầu vàng hoe bóng mượt của nó, bởi cuối cùng Malfoy cũng hoàn toàn tập trung chú ý nghe thầy Slughorn nói.

“Hoàn toàn đúng. Mười điểm nữa cho nhà Gryffindor. Phải, chính cái thứ chất lỏng nhỏ bé ngộ ngộ này pha chế cực kỳ khó, và nếu làm sai thì vô cùng tai hại. Tuy nhiên, nếu được chế đúng cách như thế này, các trò sẽ thấy mọi nỗ lực của mình đều có thể thành công... ít nhất thì cho đến khi tác dụng của thuốc mất dần đi.”

“Thưa thầy tại sao người ta không uống nó liên tục ạ ?” Terry Boot háo hức hỏi.

“Bởi vì nếu uống quá nhiều, nó sẽ gây ra sự kích động, sự liều lĩnh và khinh suất rất nguy hiểm.” Slughorn nói. “Quá nhiều, các trò biết đấy... dùng với liều lượng lớn thì rất độc. Nhưng nếu dùng tiết kiệm, thỉnh thoảng lắm mới uống...”

“Thầy đã bao giờ dùng nó chưa ạ ?” Michael Corner thích thú hỏi.

“Hai lần trong đời”, Slughorn đáp. “Một lần khi thầy 24 tuổi, lần thứ hai lúc 57 tuổi. Hai thìa xúp đầy vào bữa sáng. Hai ngày hoàn hảo.”

Slughorn nhìn đắm đắm vào khoảng không, mơ mộng. Dù ông ta có đóng kịch hay không, Harry nghĩ, thì hiệu quả cũng thật tuyệt.

“Và thứ đó”, Slughorn nói, dường như vừa mới trở lại mặt đất, “thầy sẽ dùng để làm giải thưởng cho buổi học hôm nay.”

Tất cả im lặng đến nỗi tiếng ùng ục sủi bọt của những chất thuốc xung quanh như tăng lên gấp mười lần.

“Chai Felix Felicis nhỏ này”, Slughorn lấy từ trong túi ra một cái chai nhỏ xíu có gắn nút bằng lie và giơ lên cho cả lớp xem. “Đủ cho 12 giờ may mắn. Từ bình minh cho đến lúc chiều tà, các trò sẽ may mắn khi làm bất cứ việc gì.”

“Bây giờ, ta phải cảnh cáo các trò rằng Felix Felicis là chất bị cấm trong bất kỳ cuộc thi có tổ chức nào, chẳng hạn như các sự kiện thể thao, các bài kiểm tra, hoặc bầu cử. Vì vậy người thắng chỉ được dùng nó cho một ngày bình thường thôi... và hãy xem ngày bình thường đó trở nên kỳ diệu như thế nào.”

“Vậy thì”, Slughorn nói, đột nhiên nhanh nhẹn hẳn, “làm sao các trò giành được giải thưởng kỳ diệu này ? Bằng cách lật sang trang 10 của quyển ‘Chế tạo độc dược cao cấp’. Chúng ta còn lại hơn một giờ, vừa đủ để làm tốt một liều thuốc Cái Chết Đang Sống (Draught of Living Death). Thầy biết loại thuốc này phức tạp hơn bất kỳ cái gì các trò từng thử trước đây, và thầy không trông đợi một liều thuốc hoàn hảo từ bất cứ ai. Tuy nhiên ai làm tốt nhất sẽ được thưởng chai Felix nhỏ này. Bắt đầu!”

Tiếng cạo ken két vang lên khi tất cả học sinh kéo cái vạc của mình ra trước mặt, và vài tiếng leng keng khá to khi mọi người bắt đầu đặt quả cân lên đĩa cân, nhưng không ai nói gì. Dễ dàng nhận ra sự tập trung trong căn phòng. Harry thấy Malfoy luống cuống lật các trang sách ‘Chế tạo độc dược cao cấp’, rõ ràng là Malfoy rất muốn có một ngày may mắn. Harry nhanh chóng cúi xuống quyển sách tả tơi mà thầy Slughorn đã cho nó mượn.

Harry rất bức mình nhận thấy người chủ trước của cuốn sách đã nguệch ngoạc lên khắp các trang giấy, khiến cho phần lề cuốn sách cũng đen chẳng kém gì phần chữ in. Cúi người thấp xuống để đọc ra các loại nguyên liệu (kể cả ở đây người chủ cũ cũng gạch xóa lung tung và thêm vào nhiều chú thích), Harry vội lao đến tủ đồ để tìm những thứ nó cần. Khi nó quay lại cái vạc của mình, nó thấy Malfoy đang cắt rễ cây nữ lang nhanh hết mức có thể.

Cả lớp không ngừng liếc ngang dọc xem người khác đang làm gì; đó vừa là thuận lợi vừa là bất lợi của môn Độc dược, nghĩa là không thể giữ bí mật việc làm của mình được. Trong 10 phút, cả căn phòng đã phủ đầy hơi nước màu xanh lam. Hermione, dĩ nhiên, đang tiến xa nhất. Chất thuốc của cô bé đã giống với “thứ chất lỏng mịn có màu nho đen” lý tưởng mà sách mô tả ở giai đoạn giữa.

Thái xong đám rễ của mình, Harry lại cúi nhìn xuống quyển sách một lần nữa. Thật đáng bức mình khi phải cố gắng giải mã những lời hướng dẫn giữa những dòng chữ loằng ngoằng

ngu ngốc của người chủ cũ, chẳng biết vì sao mà lại không đồng ý với lời hướng dẫn cắt đậu sopophorous thành từng mảnh, và đã thay vào một lời khuyên khác:

“Dùng mặt phẳng của con dao găm bạc để nghiền nát sẽ cho nhiều nước hơn là cắt”.

“Thưa thầy, con nghĩ là thầy biết ông nội con, Abraxas Malfoy ?” Harry ngẩng lên. Thầy Slughorn đang đi ngang qua bàn nhà Slytherins.

“Ừ.” Slughorn đáp, không nhìn Malfoy. “Thầy rất tiếc khi nghe tin ông ấy qua đời, dù đó là điều đương nhiên không tránh khỏi, bị dragon pox ở tuổi ông ấy... (Tác giả chơi chữ: small pox là bệnh đậu mùa, chicken-pox là) bệnh thủy đậu, còn Dragon pox thì là đậu gì ?

Và ông ta bỏ đi. Harry quay lại cái vạc của mình, mỉm cười chế nhạo. Có thể thấy rằng Malfoy đã mong được đối xử như Harry hay Zabini, thậm chí có thể hy vọng một chút ưu đãi như cái kiểu nó đã quen nhận được từ thầy Snape. Dường như Malfoy không thể dựa vào cái gì khác ngoài khả năng của chính mình để nhận một chai Felix Felicis.

Loại đậu sopophorous tỏ ra rất khó cắt. Harry quay sang Hermione:

“Cho mình mượn con dao bạc được không ?”

Cô bé gật đầu một cách nôn nóng, không hề rời mắt khỏi chất thuốc của mình, giờ đây vẫn có màu tím sẫm, dù theo quyển sách thì lẽ ra nó đã phải chuyển sang màu tím hoa cà.

Harry nghiền nát đám đậu của mình bằng mặt phẳng của con dao găm. Trước sự ngỡ ngàng của nó, đám đậu lập tức rỉ ra rất nhiều nước, đến nỗi Harry rất ngạc nhiên thấy làm sao đậu khô lại có thể chứa nhiều nước như vậy.

Harry vội vã xúc đậu đổ vào cái vạc, và kinh ngạc nhận thấy chất thuốc ngay lập tức chuyển sang màu tím hoa cà mà sách giáo khoa đã mô tả.

Sự bức tức của Harry với người chủ trước của cuốn sách biến mất tức khắc, giờ đây nó neho mắt xem xét những dòng hướng dẫn tiếp theo. Theo quyển sách, nó sẽ phải khuấy ngược chiều kim đồng hồ cho đến khi chất lỏng trở nên trong như nước. Còn theo những gì người chủ cũ viết thêm, cứ sau 7 vòng khuấy ngược chiều kim đồng hồ nó lại phải khuấy xuôi chiều một lần. Liệu người chủ cũ có thể đúng lần thứ hai không ?

Harry quấy thuốc ngược chiều kim đồng hồ, nín thở, và quấy một lần xuôi chiều. Hiệu quả đến lập tức. Chất thuốc chuyển sang màu hồng nhạt.

“Bạn làm thế nào vậy ?” Hermione hỏi gặng, cô bé đang đỏ mặt tía tai và mái tóc ngày càng rối bù trong đám khói bốc lên từ cái vạc, chất thuốc của cô vẫn mang màu tím.

“Thêm một lần quấy theo chiều kim đồng hồ...”

“Không, không, sách nói ngược chiều kim đồng hồ mà”, cô cáu kỉnh đáp.

Harry nhún vai và tiếp tục những gì nó đang làm. 7 vòng ngược chiều, 1 vòng xuôi chiều, dừng lại... 7 vòng ngược chiều, 1 vòng xuôi chiều...

Trước mặt nó, Ron đang vừa thở vừa nguyên rửa; chất thuốc Ron giống màu cam thảo. Harry nhìn quanh. Theo những gì nó thấy, không có thứ thuốc nào chuyển được sang màu

nhật như của nó. Harry rất phấn khởi – điều chưa bao giờ xảy ra trong căn hầm này trước đây.

“Và thời gian... đã hết”. Thầy Slughorn kêu lên. “Đề nghị dừng quấy!”

Thầy Slughorn chậm chạp di chuyển giữa các bàn, ngắm nhìn những cái vạc. Ông ta không đưa ra lời bình luận nào, nhưng thỉnh thoảng khuấy thuốc lên hoặc ngửi chúng một cái. Cuối cùng ông ta đến cái bàn nơi Harry, Ron, Hermione và Ernie đang ngồi. Ông mỉm cười rầu rĩ trước thứ thuốc giống như nhựa đường trong cái vạc của Ron, đi qua thứ nước màu xanh biển của Ernie. Thuốc của Hermione được ông thầy gật đầu tán thưởng. Rồi ông ta nhìn thấy chất thuốc của Harry, và trên mặt hiện lên vẻ hoài nghi vui sướng.

“Đây là người thắng cuộc”, ông ta gào lên giữa căn hầm. “Xuất sắc, xuất sắc, Harry à! Chúa ơi, rõ ràng là con thừa hưởng tài năng của mẹ con. Phải, Lily rất cừ về môn Độc dược. Đây, đây, một chai Felix Felicis như đã hứa, và dùng nó một cách hữu ích nhé.”

Harry dúm cái chai chứa thứ chất lỏng màu vàng vào túi, cảm thấy sự kết hợp kỳ cục giữa niềm vui khi nhìn thấy những gương mặt giận dữ của nhà Slytherins và cảm giác tội lỗi trước khuôn mặt thất vọng của Hermione. Ron như bị choáng váng.

“Bạn làm thế nào vậy?” Ron thì thầm với Harry khi rời khỏi căn hầm.

“Chắc là may mắn thôi”, Harry đáp, bởi vì Malfoy vẫn ở quanh đó.

Chỉ đến khi cả bọn đã yên vị tại bàn ăn tối của nhà Gryffindor, Harry mới cảm thấy đủ an toàn để kể cho hai đứa kia nghe. Khuôn mặt Hermione ngày càng lạnh lùng hơn sau mỗi từ Harry thốt ra.

“Mình nghĩ bạn cho là mình gian lận?” nó kết thúc, phát cáu bởi thái độ của Hermione.

“Hừ, chính xác thì đây đâu phải là sản phẩm của bạn chứ?” cô bé đáp cứng cỏi.

“Harry chỉ theo những lời hướng dẫn khác với chúng ta”, Ron nói, “có thể dẫn đến tai họa, phải không nào? Nhưng Harry đã thử liều và được đền đáp xứng đáng”. Nó thở dài. “Giá mà thầy Slughorn đưa cho mình cuốn sách ấy, nhưng không, mình nhận quyển sách mà chẳng ai viết vào cái gì. Đã xem đến tận trang 52, nhưng...”

“Khoan đã”, một giọng nói vang lên sát tai trái Harry, và đột nhiên nó cảm thấy cái mùi hương hoa thoang thoảng mà nó từng ngửi trong căn hầm của Slughorn. Nó nhìn quanh và thấy Ginny nhập bọn.

“Em có nghe nhầm không? Anh đã làm theo lời hướng dẫn ai đó viết trong một cuốn sách à Harry?”

Cô bé trông hoảng hốt và giận dữ. Harry biết cô đang nghĩ gì.

“Không sao đâu”, nó trấn an, hạ thấp giọng. “Nó không giống với cái mà, em biết đấy, Nhật ký của Riddle. Chỉ là một quyển sách giáo khoa cũ ai đó đã viết nguệch ngoạc lên.”

“Nhưng anh đang làm theo những gì nó nói à?”

“Anh chỉ thử một vài lời khuyên được viết bên lề sách, thực mà Ginny, không có gì khác lạ cả...”

“Ginny nói đúng đấy”, Hermione nhanh nhẹn đáp. “Chúng ta phải thử xem có gì kỳ lạ trong đó không. Những lời hướng dẫn lạ lùng này, ai biết được?”

“Này”, Harry phẫn nộ nói, khi Hermione lôi quyển Chế tạo độc dược cao cấp từ trong túi nó ra và giơ đũa phép lên. “Specialis Revelio” (Hãy tiết lộ những gì đặc biệt), cô bé nói, gõ nhẹ đũa vào bìa sách. Tuy nhiên chẳng có bất cứ thứ gì xảy ra. Quyển sách chỉ nằm đó, trông cũ kỹ, bẩn và quăn mép.

“Xong chưa?” Harry cau kính nói, “hay bạn muốn chờ xem nó làm vài cú nhào lộn nữa chẳng?”

“Có lẽ là được rồi”, Hermione đáp, vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách một cách nghi ngờ. “Ý mình là, có lẽ nó thực sự chỉ là... một quyển sách giáo khoa.”

“Tốt. Vậy để mình lấy lại.” Harry chộp lấy quyển sách trên bàn, nhưng nó vượt khỏi tay Harry, mở tung ra trên mặt đất. Không có ai để ý cả. Harry cúi xuống để lấy lại cuốn sách, và khi làm vậy, nó thấy vài chữ được viết ngoáy ở phía dưới bìa sau cuốn sách, cùng nét chữ khó đọc như những dòng hướng dẫn đã giúp Harry giành được chai Felix Felicis mà giờ đây được giấu an toàn trong một đôi tất bên trong chiếc rương của Harry ở trên lầu.

Dòng chữ viết: “Cuốn sách này là tài sản riêng của Hoàng Tử Lai.”